

Foto: © Maria Sileny

Když se nemocné děti v klinikách setkají s loutkami, na okamžik zmizí jako zázrakem strach i bolest. Již dvanáct let působí v Čechách projekt Loutky v nemocnicích. Nápad ovšem vznikl v Německu.

Je pondělí v dětské nemocnici Motol v Praze, čas na loutkové divadlo. V rozlehlé chodbě v desátém patře jsou postaveny řady židlí, na kterých netrpělivě posedávají malí pacienti. Každých pár minut přijíždějí výtahem další. Je mezi nimi bledý chlapec, který se snaží strhnout si roušku z úst, i chlapec s holou hlavou, který má v hřbetě ruky zapíchnutou dutou jehlu. „Vzala sis tabletu?“, ptá se sestra holčičky v květovaném pyžamu, než ji posadí do první řady.

Dějí se minizázraky

Loutkoherci navštěvují pravidelně nemocnice, psychiatrické kliniky a ozdravovny ve čtrnácti městech. Většinou chodí od pokoje k pokoji přímo k nemocným na lůžku. Podle toho, jak se daří malému pacientovi, improvizují herci vhodný divadelní kousek. Někdy je to krátká pohádka, jindy zase skáče loutka po přikrývce a povídá si s dítětem. Když je třeba odebrat krev nebo vyměnit obvaz, umělci decentně představení ukončí. „Divadlo se nemusí odehrát celé, nečekáme na potlesk“, vysvětluje Marka Míková. A přesto se dějí minizázraky, jak říká. Děti začnou s loutkou mluvit o své nemoci, některým se po tvářích koulí slzy, jiní začnou nesměle zpívat. „Loutkohra a hudba otevírají nitro, osvobozují od strachu a pomáhají zapomenout na bolest“, říká a dodává: „S námi a s loutkami se děti mohou uvolnit. Nejsme lékaři ani zdravotní sestry, jsme komedianti.“

Na začátku si museli zaměstnanci v nemocnicích na loutkaře zvykat, některým lékařům vadili. Jeden z nich kdysi dokonce Marku Míkovou vyhodil z nemocničního pokoje, vzpomíná herečka na chodbě onkologického oddělení v Pražské klinice Motol. To se během let změnilo a vznikla plodná spolupráce. Loutkové divadlo totiž podporuje a doplňuje terapii, někdy dokonce i diagnózu. Marka Míková vypráví příběh malé Kateřiny, která měla rakovinu a odmítala chodit. Lékaři nemohli přijít na to, jestli nemůže nebo nechce. „Přišla jsem tedy se svým žabákem Kvákem, který uvízl mezi dveřmi a volal o pomoc. Holčička vstala a zachránila ho“, vzpomíná umělkyně s dojetím a již klepe na dveře prvního pokoje, divadelní obchůzka začíná. Děti, které musí ležet v posteli, zažijí momenty štěstí.

[Článek v německém jazyce zde.](#)

Maria Sileny Copyright: jádu | Goethe-Institut Praha duben 2017